

ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН ОГЪН ЗА ВЕЩИЦИТЕ

chitanka.info

Кая едва дочака майка си и баща си да излязат и отиде в стаята си. Хвърли се на все още неоправеното легло и включи таблета си. Започна да играе любимата си игра. Първият ден от ваканцията щеше да прекара в мързелуване. Потъна във виртуалното пространство и едва след петия вик от съседната стая разбра, че баба ѝ иска нещо. Сложи играта на пауза и нахлузи пухкавите пантофки.

— Идвам, бабоооо — провикна се, още преди да е отворила вратата.

Единадесетгодишното дете боготвореше баба си. Допреди две години тя се грижеше за него по цял ден. Двете бяха близки приятелки. Обожаваше приказките, които баба ѝ разказваше, обичаше да играят заедно, да слуша истории от миналото на баба си, за живота на дядо си, когото не познаваше. Понякога разказите на възрастната жена преминаваха един в друг като устие на река, която плахо се влива в морето; като листа от две съседни дървета, които есенно време се сипят и се преплитат едно с друго на земята, а после вятърът разбърква като карти, хвърлени от несръчен илюзионист. Често не разбираше какво се е случило точно и кога — баба ѝ ту говореше за минали епохи, ту прескачаше в близкото бъдеще, бъркаше времена, разказваше за нрави, които бяха толкова чужди на Кая, че не разбираше как е имало такива хора и епохи. Епохи като в приказките на братя Грим или на Андерсен. Но историите бяха плътни и живи, сякаш баба ѝ е била там, а не просто преразказва като прословутите майстори на перото. Описваше тоалетите на знатни дами с подробности и думи, които вече не се използваша, и момичето понякога смяташе, че или жената е изкукала, или е живяла много столетия. Затова, когато чу, че я викат, изтича бързо при нея. В разговори с баба времето летеше, а интересната игра изглеждаше като домино в ръцете на Стив Джобс.

— Здравсти, бабо — влетя в стаята Кая и прегърна изсъхналото, слабо тяло, което едва издигаше чаршафа, с който беше завито.

— Здравсти, миличка — едва-едва се чу хриптенето от гърлото на възрастната жена.

— Какво ще ми разкажеш днес?

— Нищо, скъпа. Толкова съм уморена. Нямам сили да говоря. Искане ми се само да те погледам за последно.

— Бабо! — извика Кая — Да се обадя ли на 911?

— Не, малката ми, дойде ми времето! Камбаната скоро ще удари, а черния плащ на забравата ще ме обгърне, както когато...

... вървахме през гората в Сейлъм. Аз и моята приятелка Джесика. Времената бяха смутни — от една страна индианците, от друга страна църквата и пуританите, които налагаха своя свят в току-що основаното градче.

Семейството ми бе дошло заради свободата, а се оказа, че Инквизицията е цвеле в сравнение с пуританите. Малко по-свободни приказки, малко по-развинуто въображение и... кладата е запалена, а ти се въртиш и пържиш, крещейки името на Сатана. Защото Сатаната ти става приятел веднага щом поклонниците на Бог те посочат с пръст и извикат „ВЕЩИЦА!“.

Та... докъде бях стигнала... А, да, до Джесика. Смеяхме се и беряхме цветя. Беше хубава пролет, леко прохладна, но слънчевите лъчи ни галеха и топлеха. Беше ни леко на душите. Бях се навела, за да откъсна стрък бизонска трева, с която да свиря пронизително, когато чух шум. Сепнах се и се изправих веднага. Видях как нещо стърчи от гърдите на Джесика. Тя дори не извика. Падна. Втурнах се към нея. В тялото ѝ беше забита стрела. От гърдите ѝ стърчаха само ястребовите пера в края на стрелата.

Скочих на крака и побягнах между дърветата. Не чувах шум, а по-скоро усещах движението около себе си. В следващия миг нещо ме удари и паднах в безсъзнание.

Свестих се в тъмнина. Чувах приглушени думи около себе си. Постепенно мрака отстъпи място и видях, че наблизо гори огън. На отблясъците му видях силуетите на хора, които седяха в кръг около него. Индианци. Изтръпнах от страх. Пред очите ми изплува окървавеното тяло на Джесика и заплаках. Изцяло изрисувано лице се появи пред мен и индианецът сложи пръст на устните ми. Захлипах и стиснах клепачи. Тогава се разнесе напев. Едновременно монотонно приспивен, но същевременно каращ кожата да настръхне. Отново погледнах, когато се чу и думкане.

Индианците, насядали в кръг около огъня, удряха някакви инструменти като барабани, а около огъня танцуваха момичета. Толкова красиви жени не бях виждала. Голите им тела лъщяха на

проблясъците на пламъците, извиваха се като змии, краката им ритмично удряха пращната земя, вдигайки облачета, които замъгляваха образите. Всички изглеждаше толкова нереално и мистично, толкова омагьосващо, че ми се прииска да стана и да се присъединя към тях.

Разбираш ли, това пуританско общество, което потискаше полета на волния дух и полета на свободното тяло, така здраво овързано с морални задръжки, сякаш изчезна напълно. Искях да захвърля дрехите си и да се присъединя към тези момичета, които танцуваха голи и свободни, които възвеличаваха... някакво тяхно си божество. Усетих свободата им. Волният им дух. Желанието им за живот. Забравих убитата си приятелка, забравих семейството си и заплаках от радост.

Една от танцуващите девойки се приближи до мен и се наведе. Видях дълбоките ѝ черни очи — бездни от катран, както описват Ада нашите свещеници, дълги, свободно висящи коси, които танцуваха на полъха на вятъра. Тя се наведе и преряза въжетата, с които бях вързана.

Станах и затворих очи. Тялото ми само се понесе по ритъма на барабаните и нежния напев. Танцувах. Цялата се отдадох на този момент, на тази музика, която окриляваше духа ми. След време... минути ли беше, часове или дни, не знаех, защото бях сякаш в транс, отворих очи. Бях сама до огъня. Танцувах гола. Нямаше индианци около мен, нямаше нищо, което да говори за тяхното присъствие.

Бавно съзнанието ми дойде с мислите за Джесика. Събрах парцалите, които преди бяха хубавата ми рокля и се облякох криволяво. Тръгнах в посоката, в която мислех, че трябва да е Сейлъм. Вървах до изгрев-слънце, когато видях града. Влязох в него и тръгнах по улиците. Хората ме гледаха странно. Сигурно съм изглеждала така, сякаш съм корабкрушенец — с пусната коса, разкъсана рокля, но с щастлива усмивка. Щастлива, защото опознах свободата.

Тogaва видях Джесика. Втурнах се към нея да я прегърна, но тя изпищя уплашено и извика „вещица“, „вещицата си дойде“. Отнякъде излязоха войниците и ме вързаха. Хвърлиха ме в тъмницата. Не знаех какво се случва, но знаех какво ще се случи. „Изкуплението е в огъня“, е казал Бог. Затова не се притеснявах. Мъчно ми беше за семейството ми. Видях телата им да висят на бесилката на

площада. Знаех и каква е участта на една вещица. И бога ми, аз знаех, че съм такава. Усмиввах се. Скоро щях да съм свободна.

Пазачите ми се кръстеха и се пазеха от мен, защото не разбираха какво съм постигнала и какво съм осъзнала. Съзнанието ни прави свободни, дете мое, да го запомниш от мен. Имаше процес... Не обелих и дума. Аз бях вещица и го знаех. Съдията — пастор, щеше да ме убие чрез изгаряне. Добре! Нямах нищо против. Усмиввах се. Вързана с въжета, аз танцувах. Вързана на кладата, аз танцувах. Бях свободна.

Пламъците се издигаха. Рисувах пред мен картина. Видях деня, когато тичах с Джесика в гората, видях как изведнъж стрелата ме пронизва, а тя бяга. Защото си мисли, че ще я обвинят, не казва къде съм аз. Ето идват индианците... значи не съм сънувала. Всичко е било реално. Хората не разбират защо се смее. Защото съм щастлива, миличката ми. Изгорях и заживях завинаги.

А сега, детето ми, моля те, дай ми глътка вода, защото гърлото ми пресъхна.

Вечерта Кая разказа на родителите си историята на баба си, докато вечеряха. Дватамата не показаха да са впечатлени или разстроени, макар че Кая не смяташе, че одобряват това за голите танци. Сигурно си мислят, че баба ѝ е полудяла да разказва такива неща. Сложиха я да си легне и седнаха на кухненската маса. Майка ѝ сипа в две чаши вино и подаде едната на мъжа си:

— Какво мислиш?

— Не знам вече, скъпа, дали не е време да я заведем на психиатър?

— Утре ще запазя час. Нещата стигнаха толкова далеч.

— Да, така е. — Мъжът отпи от виното и примлясна замислено.
— Кой да предположи, че година след смъртта на майка ти, Кая ще продължава с тези безумни истории!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.